

# Quả Trứng Phục Sinh

Chỉ còn một tuần lễ nữa đến ngày Phục Sinh thì radiô bắt đầu phát thông báo. Ngày nào Ashley - con gái năm tuổi của tôi - và tôi cũng lắng nghe các thông tin cập nhật về cuộc thi tìm kiếm quả trứng Phục Sinh sắp diễn ra tại các công viên nhỏ trong khu vực chúng tôi.

Sau khi nghe thông báo nhiều lần, Ashley bắt đầu van nài tôi dẫn nó đi tham gia cuộc thi tìm kiếm trứng vào cuối tuần tới. Trong thâm tâm, tôi biết những cuộc thi như thế này có thể làm cho bọn trẻ thất vọng. Trong cuộc thi, có quá nhiều đứa trẻ giành nhau tìm kiếm những quả trứng, thì việc Ashley không tìm ra quả trứng nào là điều dễ hiểu thôi. Tuy nhiên, tôi không muốn mình là nguyên nhân làm con bé thất vọng, nên tôi mỉm cười, đồng ý dẫn nó đi với hy vọng rằng Ashley có thể tìm ra được ít nhất là một quả trứng.

Thứ Bảy đến, chúng tôi lái xe tới công viên và Ashley tuyên bố nó sẽ là đứa giỏi nhất. Trong bãi đậu xe, đám trẻ tham gia cuộc thi đứng lố nhố. Hoảng hốt trước cảnh hỗn loạn đó, tôi chợt nghĩ tới việc quay xe trở về nhà trong lúc Ashley hớn hờ nhảy ra khỏi chỗ ngồi. Tay cầm cái rổ, con bé hăng hái bước vào cuộc thi. Hầu như nó chẳng ngả lòng chút nào trước đám đông đang nhốn nháo.

Trong khu vực tổ chức cuộc thi có tiếng loa thông báo. Họ nói rằng, sáng hôm đó, Chú Thỏ Phục Sinh đã giấu hàng trăm quả trứng, và bên trong mỗi quả trứng chứa đựng một sự bất ngờ. Ánh mắt Ashley sáng ngời lên khi nó tưởng tượng tới kho báu mà nó tìm thấy trong những quả trứng đặc biệt đó.

Tôi nhìn quanh bãi đất trống được căng dây thừng - dành riêng cho cuộc thi - và dễ dàng nhìn thấy nhiều quả trứng nằm lẫn lóc trên mặt đất. Để bảo đảm cuộc thi hoàn toàn công bằng, bãi đất trống được căng dây thừng và chia thành nhiều ô khác nhau, mỗi ô dành cho một độ tuổi riêng biệt. Khi tiếng còi cất lên và sợi dây thừng được hạ xuống, đám trẻ chạy vào bãi đất trống và lượm thật nhanh những quả trứng mà chúng có thể nhìn thấy. Sau khi cuộc thi chấm dứt, bọn trẻ lại băng qua bãi đất trống để trở về chỗ cũ.

Nét thất vọng hiện rõ trên gương mặt của những đứa trẻ không lượm được quả trứng nào. Nhiều nụ cười rạng rỡ xuất hiện trên gương mặt của những đứa trẻ lượm được trứng. Tôi tìm kiếm Ashley trong đám đông, tự hỏi có phải nó đang nhập bọn cùng với đám trẻ ra về với cái rổ không. Tôi hy vọng trái tim nó không cảm thấy đau khổ lắm trước điều đó.

Thế rồi tôi bắt gặp Ashley đang tung tăng chạy về phía tôi. Cái rổ vẫn không rời khỏi tay nó. Tôi thở ra nhẹ nhõm vì thấy nó nhe răng cười thật tươi. Nó chia cái rổ ra khoe, và tôi đếm được ba quả trứng ở trong rổ. Con bé ngồi phịch xuống bãi cỏ, cầm lên một quả trứng và vặn mở nó ra.

Trong quả trứng cái là vé tặng một bữa ăn tại cửa tiệm McDonald. Ashley sung sướng reo lên, không cần biết điều gì nằm trong hai quả trứng còn lại. Thế rồi mẹ con tôi quyết định lái xe tới cửa tiệm đó ăn trưa.

Khi Ashley lắc quả trứng thứ hai, nó kêu lóc ca lóc cóc. Và bí ẩn được giải đáp ngay khi vài đồng xu bằng vàng của cửa tiệm Pizza lăn ra khỏi quả trứng bằng nhựa. Ashley ngược cặp mắt van nài lên nhìn tôi và hỏi rằng chúng tôi có thể tới đó sau khi kết thúc bữa ăn tại McDonald được không. Tôi gật đầu đồng ý, và nó hớn hờ mở tiếp quả trứng thứ ba.

Tôi nghĩ, sẽ không còn điều gì tuyệt vời hơn hai bất ngờ trên cho tới khi tôi tận mắt nhìn một vật nằm trong quả trứng thứ ba. Đó là cái vé mua đồ chơi miễn phí trị giá năm mươi đô la tại cửa tiệm Toys "R" Us!

Ashley đã thắng giải độc đắc!

Con bé nhảy lơi chơi lên vì xúc động - đúng như tôi dự đoán. Nhưng cho tới khi chúng tôi ngồi vào trong xe, tôi mới biết rằng niềm vui của con gái tôi chẳng phải là do nó trúng thưởng đâu.

Ashley hỏi tôi:

- Mẹ ơi, trên đường về nhà, mẹ ghé vào khu thương mại được không?

Tôi cho rằng nó muốn sử dụng cái vé mua đồ chơi miễn phí nên gật đầu đồng ý. Vừa gài dây lưng an toàn cho nó, tôi vừa hỏi nó mua món đồ chơi gì.

Ashley trả lời:

- Mẹ ơi, con không muốn mua đồ chơi cho con đâu. Con muốn mua đồ chơi cho một thiên thần.

Tôi ngạc nhiên hỏi lại:

- Một thiên thần à?

Tôi không hiểu con bé muốn nói gì. Và ngay lúc đó, tôi nhớ đến điều đã xảy ra trong suốt mùa Giáng Sinh trước.

Mùa Giáng Sinh năm ngoái, Ashley và tôi cùng đi mua sắm tại một khu thương mại. Chúng tôi tới gần một cây thông khổng lồ đứng sừng sững giữa đại sảnh, với những thiên thần bằng giấy treo trên các cành cây. Trên mỗi thiên thần có viết tên của một đứa trẻ. Ashley hỏi tôi, những cái tên đó để làm gì. Tôi giải thích rằng, đôi khi ông già Nô-en không thể đến thăm hết các đứa trẻ được, ông bèn gọi tên những đứa trẻ đó tới Đội quân Cứu tế. Họ viết tên của chúng lên các thiên thần rồi treo trên cây thông đặc biệt này. Bằng cách đó, mọi người có thể giúp đỡ ông già Nô-en và gửi quà đến cho những đứa trẻ có tên trên các thiên thần. Cây thông này được gọi là Cây Thiên Thần.

Ashley nghe giải thích xong, cứ đứng chôn chân nhìn thân cây khổng lồ với những cái tên được treo lủng lẳng trên đó. Nghĩ rằng mình đã thỏa mãn sự tò mò của con bé, tôi lôi nó đi chỗ khác để tôi có thể nhanh chóng tìm kiếm những món đồ cần thiết đã được tôi ghi đầy đủ trong tờ giấy nhỏ.

Tối hôm đó, trước khi lên giường ngủ, Ashley muốn biết chuyện gì xảy ra cho những thiên thần không được bất cứ ai tặng quà.

Tôi giải thích rằng, Đội quân Cứu tế sẽ cố gắng tìm mọi cách để mỗi đứa trẻ đều được ông già Nô-en đến thăm vào đêm Giáng Sinh. Con bé nhắm mắt lại rồi thiếp dần vào giấc ngủ.

Tôi cứ tưởng mọi chuyện đã chấm dứt, thế mà giờ đây, nhiều tháng sau, tôi mới biết con gái tôi không hề quên chuyện những cái tên trên Cây Thiên Thần. Tôi tập xe vào lề đường và nhìn sâu vào đôi mắt của đứa con gái nhỏ đang ngồi bên cạnh tôi. Dấu hình hài bé nhỏ, lòng thương cảm của nó đối với người khác thật lớn lao. Tôi giải thích cho nó biết rằng Cây Thiên Thần chỉ xuất hiện vào mùa Giáng Sinh mà thôi, còn lúc này mới chỉ là Phục Sinh. Không có thiên thần nào vào mùa này trong năm cả.

Ashley ngồi lặng thinh trong giây lát rồi nhìn tôi, hỏi:

- Mẹ ơi, chúng ta có thể để dành số tiền này cho tới Giáng Sinh được không?

Tôi trả lời:

- Được. Và chúng ta sẽ làm cho một đứa trẻ nào đó vô cùng sung sướng!

Tôi nhìn về kích động trên gương mặt Ashley và nhận ra rằng, từ bấy lâu nay, tôi có thói quen là ngày Giáng Sinh chỉ biết mua quà tặng cho gia đình và bạn bè, trang hoàng nhà cửa, chế biến món ăn lạ cho bữa tối Giáng Sinh mà thôi. Giờ đây, đứa con gái năm tuổi của tôi cho tôi biết rằng, Giáng Sinh còn là dịp để giúp đỡ những người kém may mắn hơn. Lòng thương cảm của nó giúp tôi nhận ra ý nghĩa thật sự của tinh thần ngày Giáng Sinh.

Mùa Giáng Sinh tới, tôi và Ashley lái xe tới khu thương mại vào đúng ngày đầu tiên Đội quân Cứu tế dựng Cây Thiên Thần khổng lồ giữa đại sảnh. Chúng tôi nhanh chóng chọn hai thiên thần - một cho Ashley và một cho tôi - và với nụ cười tươi rói nở trên gương mặt, chúng tôi bắt đầu chuyến mua sắm đặc biệt.

Kể từ tháng Mười Hai năm đó, chúng tôi khởi xướng lên một truyền thống về Giáng Sinh. Và truyền thống đó được bắt nguồn bởi cuộc thi tìm quả trứng Phục Sinh, bởi đứa con gái nhỏ có tấm lòng thương người bao la rộng lớn.